

Horváth Márton életútja

A tanár úr a község szülöttéeként, a helyi általános iskola történelem-magyar szakos tanáraként, népművelőként és a község múltjában búvárkodó kutatóként, számos szállal kötődött a falu lakóihoz.

Szinte valamennyiünk életének részévé vált, kinek tanárként, kinek kollégaként, barátként, jó ismerősként, kinek az általa ajánlott jó könyvek kapcsán maradt meg emlékezetében.

Horváth Márton tanár úr tanulmányait a kakucsi iskolában kezdte, majd a kecskeméti Kossuth Lajos Fiúgimnáziumban érettségizett. 1953-ban felvették az Apáczai Csere János Pedagógiai Főiskolára, de tanulmányait anyagi okok miatt meg sem kezdte. Így kenyerét kétkezi munkával kellett megkeresnie.

Katonai szolgálatát letöltve, 1967-ben családot alapított, sajnos felesége, Rozika, korai halála után két fiúgyermekét egyedül kellett nevelnie és taníttatnia.

Tanári pályája a kakucsi iskolában kezdődött 1960-ban, képesítés nélküli nevelőként. 1961 és 65 között kiváló eredménnyel elvégezte a szegedi Tanárképző Főiskola magyar-történelem szakát. Szakdolgozatának témája helytörténeti tárgyú volt, a község 1945 utáni történetével foglalkozott. Ennek sikere ösztönözte a további kutatómunkára.

Önmagát a falu krónikásának nevezte, és honismereti körébe szívesen látta mindazokat, akiket érdekelt a község múltjának emlékei. Sokszor lehetett látni a tanári szobában, asztalán féltve őrzött cserépdarabok között jegyzetelni. Azokon a napokon volt igazán elégedett, amikor egy-egy páratlan tárgyi emlék vagy irattári érdekesség a kezébe került. A falu krónikásaként a „Pest megye értékei” című gyűjtemény társszerzőjeként a helyi Páva kör megalakulásáról is megemlékezett az egyik kötetben. Két néprajzi témájú írása megyei pályázatokon nyert, további kettővel országos eredményeket ért el. Számos pályamunkát alkotott, valamennyi helytörténeti munkája díjazott. Például „Kakucsi népszokások”, „Kakucs 20 és 25 éves története”. 1960-ban bekapcsolódott a Néprajzi Múzeum önkéntes gyűjtőinek körébe. Önképzése és kutató munkájának elismerését jelentette, hogy felkérték a járási munkaközösség vezetői tisztségre magyarból és történelemből. Ezen a területen nem sokáig tevékenykedett, önként lemondott, mert hiányzott a tanítás, a diákjai, ő a kakucsi iskolában akart tanítani teljes odaadással. A pedagógus pálya semmi más mesterséggel össze nem hasonlítható. Ugyanis a munka örömet naponta átélheti az, aki igényesen törekszik a jóra.

A jól végzett munka örömet fakaszt, s a környezetre is kisugárzik. Tanítványai ma is emlegetik legendás magyar és történelem óráit. Kollégáit elsősorban szívéllyessége ragadta meg. Mindenkihez volt egy jó szava, kérdés nélkül is segített, ha tudott. 1969-től 76-ig vezette a községi könyvtárat, igazi népművelő volt. Személyéhez kötődik a klubkönyvtár létrehozása, klubok, író-olvasó találkozók szervezése többek között például Molnár Gáborral, Simon

Istvánnal, Berkesi Andrással, Rónay Györggyel. Sikerült gyerekekbe és felnőttekbe plántálnia az olvasás szeretetét és a kultúra tiszteletét. Munkája elismeréseként 1973-ban Miniszteri dicséretben részesült.

Számos pályamunkáját sok-sok tanítványa még ma is felhasználja szakdolgozata forrásaként. Mondhatjuk, hogy alkotása a falu kulturális kincse lehet az utókor számára.

Távozásával sokat veszítettünk, álmokat, legendákat, de emléke megmarad mindazok számára, akik hisznek ezekben az értékekben.

Tóth Istvánné